

KARO ON AINA
USKONUT ONNELLISIIN
LOPPUIHIN – KUNNES HÄN
TAPAA ÄRSYTTÄVÄN
MENESTYSKIRJAILIJAN.

ONNELLINEN LOPPU

SUOMENTANUT ONERVA KUUSI

ANNE LOUISE
MORSETH

Anne Louise Morseth

Onnellinen loppu

Suomentanut Onerva Kuusi

Johnny Kniga
Helsinki

Ensimmäinen painos

© Anne Louise Morseth

Norjankielinen alkuteos: *En lykkelig slutt*

First published by H. Aschehoug & Co. (W. Nygaard) AS, 2025

Published in agreement with Oslo Literary Agency

Suomenkielisen laitoksen © Onerva Kuusi ja Johnny Kniga 2026

Johnny Kniga

An imprint of Werner Söderström Ltd

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN: 978-952-362-330-9

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@kniga.fi

*Kaikille, jotka uskovat yhä
että rakkaus voi siirtää vuoria.*

Olen aina uskonut onnellisiin loppuihin.
Kunnes tapasin Love Sandströmin.

OSA 1

Tapaaminen

Luku 1

Mikään ei nosta sykettäni niin kuin huone, joka kuhisee ihmisiä. Paitsi se, että joudun esiintymään heille. Minun onnekseni ne molemmat ovat edessäni kymmenen minuutin kuluttua.

Hiki valuu noroina kauluspaitani sisällä, kun tasapainottelen kirjapinoa käsissäni ja ahtauden pukuun sonnustautuneiden ihmisten välistä messuhallin läpi, jotten kadottaisi Miran puvuntakkia silmistäni. ”Luulin että sanoit tätä pieneksi tapahtumaksi.”

”Kaikki on suhteellista”, Mira sanoo. ”Jos luulet että Göteborgin kirjamesut ovat isot, sinun pitäisi nähdä Frankfurt. Siellä kaikki tulee jokaiseen tapaamiseen vähintään kymmenen minuuttia myöhässä, ja päivän lopussa sitä pysyy pystyssä ainoastaan parasetamolin ja prosecon lyömättömän kombon ansiosta.”

Parasetamoli ja prosecco ei olisi ollut välttämättä yhtään huono idea. Ne olisivat saattaneet rauhoittaa hermojani näin haastattelua ennen. Ellei minua olisi kutsuttu tänne puhumaan uusimmasta nuortenkirjastani, olisin pysytellyt kaukana koko paikasta. Tällainen määrä tuntemattomia ihmisiä saa puolustusjärjestelmäni valmiustilaan. Kaiken kukkuraksi jalkojani jomottaa niin hirvittävästi, että antaisin ilolla amputoida kanta-pääni. En voi tajuta, miksen kuunnellut Miraa. Mitä hän sanoikaan ennen lähtöä? ”Kirjaihmissä kiinnostaa

kaksi asiaa: kirjat ja muoti, kaikki näyttävät hiton hyviltä – päästä nilkkoihin.” Mira tarpoo edessäni tavalisissa Dr. Martenseissaan. Tarkkaan harkitut vaaleanpunaiset avokkaani tulevat toki näyttämään lavalla säkenöiviltä, mutta sisäänkäynnin viereiseen narikkaan sullotut lenkkarit olisivat olleet fiksumpi valinta.

Yhtäkkiä näen huoneen toisella puolella tutun hahmon. Sydän tekee pienen kuperkeikan, ja heilautan kättäni.

”Kenelle sinä vilkutat?” Mira kurottautuu ihmispaljouden ylle, ja osoitan Marcusta, joka kävelee suoraan meidän suuntaamme, vaikkei olekaan huomannut meitä.

”Ai”, Mira sanoo. ”Onko hänkin täällä?”

”Me tavataan myöhemmin”, sanon. Pikkuinen nykyä Miran suupielessä ei jää minulta huomaamatta. ”Mitä?”

”Ei ole todellakaan normaalia olla noin hyvä ystävä eksänsä kanssa.”

”Marcus on ollut oikeasti ihan kiva lähiaikoina”, sanon raivatessamme tietä väkijoukon halki. ”Sitä paitsi me mennään vain drinkille, hän haluaa kysyä minulta jotain...”

Mira käännähtää minua kohti ja kohottaa sormen ilmaan.

”Sano ei”, hän sanoo.

”Mitä? Mutta ethän edes tiedä, mistä on kyse.”

”Hän kysyy varmasti, voitko lukea ja kommentoida hänen käsikirjoitustaan. Ilmaiseksi. Niin kuin aina.”

”Luulen että tällä kertaa on kyse jostain muusta.” Tai ainakin sen käsityksen sain viestistä, jonka hän minulle aamulla lähetti. ”Sitä paitsi hänen uusin kirjansa julkaistaan ensi viikolla, joten veikkaanpa ettei hänellä ole vielä mitään uutta tekeillä.”

”Ihan sama. Sano ei!”

En vastaa, vaan kiiruhdan hänen edelleen. Mira ei ole vain toiminut agenttinani siitä lähtien, kun kustantamo hyväksyi ensimmäisen nuortenkirjani, vaan hän on myös läheisimpiä ystäviäni. Olemme tunteneet opiskeluajoista, ja hän on joutunut seuraamaan on-off-suhdettani Marcuksen kanssa lähietäisyydeltä ja odottamaan lukuisia kertoja nenäliinapakettien ja viinipullojen kanssa. Mira on myös Marcuksen antifanikerhon puheenjohtaja. Mutta hän ei tunne Marcusta yhtä hyvin kuin minä. Meillä on pitkä yhteinen historia.

”Lava on tuolla”, Mira sanoo ja osoittaa. Erotan muiden osastojen lomassa ruotsalaisen kustantamoni YoungLoven logon. Ja pian huomaan seinällä pikku-ruisessa vaaleanpunaisessa kyltissä omat kasvoni. Suuni vääntyy irvistykseen. En totu koskaan näkemään itseäni esillä tuolla tavalla. Mira tönäisee minua kylkeen. ”Siistiä, eikö?”

”Karo Løwe – rakkauden hengenpelastaja” lukee isoin kirjaimin kuvani alla: vihreät silmät, leveä valkoinen hymy, pinkkiä huulipunaa ja ruskeat kiharat jotka sain kumma kyllä kuriin ennen kuvan ottoa. Näytän siinä onneksi paremmalta kuin todellisuudessa, ja olen ikuisesti kiitollinen Miralle, että hän palkkasi stylistin kirjailijakuvia varten. Itse olisin luultavasti vain ilmentynyt paikalle hiukset harjattuina, pannut ylimääräisen kerroksen huulikiiltoa, ja siinäpä se.

”Tuota titteliä olisi ehkä voitu vielä työstää...”, Mira mutisee mutta ei ehdi sanoa enempää, kun punatukkainen nainen syöksyy luoksemme rannerenkaat helisten.

”Olen Jenny, ruotsalainen kustantajasi”, hän sanoo ja vetää minut karhunhalaukseen. ”Onpa mahtavaa

tavata vihdoin! Olen aivan haltioitunut kirjoistasi, sinä se todella osaat hommasi teinirakkaustarinoissa. Olin oikeasti taas neljätoistakesäinen ja sairaan ihastunut.”

”Kiitos! Ja hauska tavata sinutkin.” Minä todella tarkoitan sanojani. Jenny oli ensimmäinen joka osti kirjani käännösoikeudet, mikä sai sekä tanskalaisten että saksalaisten kiinnostuksen heräämään. Hän tosiaankin on suurin fanini. Itse asiassa suurempi fani kuin oma kustannustoimittajani, joka on jättänyt vastaamatta viimeisiin sähköposteihini.

”Vuorosi on kohta”, hän sanoo osoittaen lavaa ja työntää sitten mikrofoni poskelleni.

”Nytkö jo?” Sydän takoo rinnassa. Mira kaivaa puuterirasian esiin ja pyyhkäisee sudilla kasvojani.

”Ei syytä hermoilla”, Jenny sanoo. Hän ojentaa kätensä kohti kokoontaitettavia tuoleja lavan edessä. ”Täällä ei varsinaisesti ole...”

”Täyttä?” Mira kohottaa kulmaansa. ”Eihän täällä ole ketään? Missä kaikki on?”

Mira puhuu asiaa. Vaikka paikka kuhisee porukkaa, lavan edustalla seisovilla tuoleilla istuu vain pari, kolme ihmistä. Ja heillä kaikilla on päällään YoungLoven logolla varustettu t-paita.

Siinä samassa takanamme puhkeavat raivokkaat aplodit. Käännyin ympäri ja katson suoraan kohti tiivistä selkärivistöä. Ihmiset tähyilevät Norstedtsin valtavalle osastolle, joka on koristeltu välkkyvin kyltein ja jolla on katollaan oma baari. Se on vähän eri maailmasta kuin YoungLoven pikkuruinen lava kiikkerine tuoleineen. Tunnelma yleisön keskuudessa on kuin rockkonsertissa. Mitä ihmettä siellä oikein tapahtuu? Ihmiset seisovat valitettavasti niin tiiviinä ryppäänä etten näe, kuka lavalla istuu.

”Jaa... esityksesi on näköjään samaan aikaan kuin Love Sandströmillä.”

Käännähdän Jennyä kohti. ”Love Sandströmillä? Onko hän täällä?”

”Jep, eikä sille oikein mahda mitään. Ihmiset tahtovat luonnollisesti nähdä hänet, kun hän kerrankin ilmestyy paikalle.”

Love Sandström. Ruotsin, ellei koko Pohjoismaiden kirjallisuusmaailman isoin kiho, ja ilmeisesti koko maailman suurin idiootti. Ainakin Miran mukaan. Jos kirjallisuusmaailma olisi yläaste, minä olisin tyttö joka valittaisiin liikuntatunneilla viimeisenä joukkueeseen, kun taas Love Sandström kruunattaisiin tanssiaisten kuninkaaksi.

”Luulin, että hän on liian tärkeä osallistumaan kirjamesseille?”

Jenny hymyilee. ”Hän ei yleensä suostu haastatteluihin, mutta hänen edellinen kirjansa ilmestyi juuri pokkarina, joten ruotsalainen kustantamo on luultavasti pakottanut hänet paikalle.”

Mira nojautuu puoleeni ja kuiskaa salamyhkäisesti: ”Sitä paitsi Norstedtsilla on illalla legendaarinen karaokejuhla, joten luultavasti hän tuli tänne sen takia.”

”Tykkääkö hän laulaa?”

”Hän tykkää juhliä.”

Sitten Jenny tuuppaa minut lavaa kohti niin voimalla, että olen kompuroida rappusissa. Hetkeä myöhemmin istumme molemmat tuoleilla hymyillen harvalle ihmisryhmälle. Mikrofonistani kuuluu rahinaa, ja kun yritän säätää sitä, kaiuttimista alkaa kuulua korviavihlovaa kirskuntaa. Pian se kuitenkin toimii kuten kuuluu, ja taivaan kiitos paikalle tulee lisää kuulihoita heti keskustelumme alettua. Jenny osoittautuu todella

päteväksi haastattelijaksi. Ja se on hyvä, sillä tarvitsen kaiken tarjolla olevan avun.

Jenny on lukenut kirjani perinpohjaisesti, ja aina kun alan änkyttää tai haparoida, mitä tapahtuu melko usein, hän johdattaa minut tyylikkäästi seuraavaan kysymykseen. Melko nopeasti minulle tulee kuuma neuleessani. Onnistun jopa saamaan yleisön nauramaan, ainakin kerran. Jolleivat naapurilavan korviahuumaavat aplodit olisi keskeyttäneet meitä yhtämittaa, keskustelua olisi voinut kutsua menestykseksi. Mutta minun on toistettava sanani monta kertaa, jotta ihmiset kuulisivat mitä sanon. Mira, joka istuu eturivillä kädet puuskassa, vilkuilee ärtyneesti naapurilavaa ja ilmehtii minua jatkuvasti puhumaan kovempaa. Yleisön täytyy nojautua eteenpäin, ja kohta jo huudan mikkiin. Kuulevatko he yhtään mitään? Panen käteni mikrofonin eteen ja kuiskaan Jennylle: ”Onko Norstedtsin pakko pitää ääniä noin kovalla?”

”Tiedetään... olemme yrittäneet puhua asiasta heille, mutta he eivät suostu tekemään sille mitään. Luulen, että meidän täytyy lopettaa tähän, olen tosi pahoillani.” Hän oikaisee selkänsä, ja rannekorut helisevät jälleen. ”Mutta ennen kuin päätämme haastattelun: kerrohan, minkä takia kirjoitat rakkausromaaneja nuorille?”

Kysymys saa sisimpäni kuplimaan innostuksesta ja melkein unohdan istuvani lavalla. ”Olen rakastanut romanttisia tarinoita lapsesta saakka. Lapsena katsoin elokuvia kuten *Pieni merenneito* ja *Kaunotar ja hirviö*, myöhemmin luin Jane Austenin ja Charlotte Brontën romaaneja... ja...” Mira elehtii: ”Sinä jaarittelet.” Selvitän kurkkuani ja ryhdistäydyn tuolilla. ”Olen kasvanut siinä uskossa, että rakkaus voittaa kaiken. Ja miksei se pitäisi paikkaansa? Tahdon luoda nuorille toivoa rakkaudentäyteisestä tulevaisuudesta. En vihantäyteisestä.”

Ei hassumpi vastaus, vai mitä? Ne kaksi, jotka eivät se-laile puhelintaan tai pitele korviaan säästyäkseen naapurilavan meteliltä, nyökkäävät. Mira näyttää minulle peukkua.

”Sinä siis haaveilet onnellisesta lopusta?”

Kohautan olkapäitä. ”Kukapa ei?”

Kiitän Jennyä keskustelusta, ja heti sen jälkeen Mira tarttuu käsivarteeni ja kiskoo minut lavalta. ”Tule”, hän sanoo, ”niin ehdimme näkemään Love Sandströmin.”

”Luulin ettet pidä hänestä?”

”En pidäkään, mutta onhan se aikamoinen juttu, että hän ylipäätään tulee haastatteluun.”

Norstedtsin lavan edusta on tosiaan tupaten täynnä. Istumapaikan löytäminen jää pelkäksi haaveeksi. Porukkaa on niin paljon, ettei päiden yli tahdo nähdä mitään. Kaikeksi onneksi lavan tapahtumat näkyvät osaston yläpuolella olevista valtavista näytöistä. Nyt niissä näkyy haastatteliija, joka on yksi Norstedtsin parhaimpia kustannustoimittajia (minkä tiedän vain siksi että Mira on puhunut hänestä silmät loistaen), ja mies, joka on valittu lukemattomia kertoja kirja-alan komeimmaksi – Love Sandström.

Okei, jopa minun on myönnettävä, että hän on hyvännäköinen. Poskipäät ovat niin korkeat, että näyttää kuin hänet olisi veistetty marmorista. Jos hän olisi elänyt renessanssin aikaan, häntä olisi voinut erehtyä luulemaan Michelangelon Davidiksi. Hänellä on yllään tummansininen puku, jonka muistan nähneeni kaikissa hänen kuvissaan, ja hän istuu rennosti nojatuolissa jalat ristissä ja tarkkailee kynsiään näyttäen siltä, ettei häntä voisi vähempää kiinnostaa. Se ei kuitenkaan vaikuta häiritsevän muita naispuolisia katsojia ainakaan sen perusteella, minkälaisia katseita he häneen luovat.

”Huhujen mukaan hän ei edes kirjoita kirjojaan itse”, Mira sanoo samalla kun laittaa nuuskan huuleen. ”Idiootti.”

”Ai, oikeasti?”

”Ihan oikeasti, kuulin sen melko varmasta tietolähteestä. Ilmeisesti hänen toimittajansa tekee kaiken työn.” Mira hörppää termosmukista ja vääntää suunsa irvistykseen. ”Jeez, voidaanko käydä tämän jälkeen hakemassa kunnon kahvia? Tämä maistuu sukan läpi suodatetulta kuralta.”

Edessämme seisova nainen käännähtää meitä kohti ja nostaa etusormen suulleen, ja Mira toistaa liikkeen, mutta keskisormella. Tuuppaan häntä. ”Mitä?” hän elehtii, mutta kääntyy kuitenkin lavaa kohti ja sulkee suunsa.

”Rakkaussuhteet ovat kirjoissasi hyvin dystooppisia. Kerrohan nyt, etkö sinä oikeasti usko rakkauteen?” Haastattelija katsoo Love Sandströmiä odottavaisesti.

Love nojautuu taaksepäin ja katsoo häntä ikään kuin olisi kuolemaisillaan tylsyyteen tai riisumassa hänet alastomaksi.

”Ei luoja, huomasitko tuon? Hän oikeasti pyörittelee silmiään”, Mira sanoo minulle, mutta hyssyttelen häntä ja kurottaudun varpailleni nähdäkseni paremmin.

Love Sandström ristii kädet pään taakse ja kohottaa katseen kattoon. ”Tiedän kyllä, että monissa kirjoissa hehkutetaan rakkautta”, hän sanoo, ”mutta miten tässä maailmassa voi ylipäättään olla rakkautta?”

”Kerrotko lisää?”

”Mielelläni.”

Ihan varmasti kerrotkin...

”Tahdon antaa äänen niille, jotka putoavat tyhjän päälle ja joita kukaan ei ole ottamassa kiinni. Aikana, jona meillä on jatkuvia konflikteja, nälänhätää joka pakottaa ihmiset pakenemaan ja ympäristökatastrofi

jonka päätämme sivuuttaa, meitä kiinnostaa enemmän klikit ja tykkäykset kuin toistemme kohtaaminen. En voi käsittää, miten kukaan pystyy rakastamaan tällaisessa maailmassa syvästi ja aidosti. Me tarvitsemme kirjallisuutta, joka ei maalaa todellisuudesta valheellista irvikuvaa, joka ei tarjoile helposti sulatettavaa eskapismia ja utopistisia mielikuvia rakkaudesta...” Hän huokaisee. ”Ihmiset ovat kyynisiä ja pinnallisia.”

Miten kukaan ylipäättään voi olla noin teennäinen?

Loven suupielet nousevat ylöspäin eräänlaiseen irstistyksen ja hymyn välimuotoon. ”Koko romanttinen rakkaus on suunnattu niille, jotka ovat katsoneet liikaa yhdeksänkymmentäluvun Disney-elokuvia...”

Mira virnistää ja tuuppaa kyynärpäällä kylkeeni. ”Osuiko pahastikin?” hän sanoo, mutta hyssyttelen häntä jälleen. En tiedä miksi, mutta osa minusta tahtoo oikeasti kuulla, mitä Love sanoo.

”Etkö siis usko onnelliseen loppuun?” haastatteli ja kysyy odottavainen ilme kasvoillaan. Yleisö pidättää hengitystä.

Love naurahtaa. ”En, kirjat joissa on onnellinen loppu eivät näytä elämän realiteetteja. Haluan kirjoittaa totuudenmukaisesti, en tyydyttää ihmisten mielikuvitusta. Romanttinen rakkaus on illuusio.”

Idiootti.

Haastatteli ja nauraa. ”Ja sen myötä päätämme tämän keskustelun. Paitsi ihan viimeinen kysymys...”, hän kääntyy jälleen Love Sandströmin puoleen. ”Milloin seuraava kirjasi ilmestyy?”

Love iskee hänelle silmää. ”Odottava saa tietää.”

Haastatteli ja kääntyy yleisöön päin posket punaisena. ”Voin luvata, että me odotamme jännityksellä! Nimikirjoitusjono Love Sandströmin kirjoihin löytyy...”

Mira kääntyy ja tempaisee minut mukaansa. ”Tule, häivyttään ennen kuin vaappuvat kulttuurimummot tukkivat tien kokonaan.”

Seuraan Miran perässä äskeistä lavakeskustelua pohtien.

”Mikä juttu se on, ettei usko rakkauteen. Tosi ankea ajatus.”

”Minähän sanoin että Love on kirja-alan suurin idiootti. Oletko muuten lukenut hänen teoksiaan?”

Pudistan päätäni. ”Yritin kyllä mutta masennuin niin pahasti että menin oikopäätä Helenen nettikirjakauppaan ja tilasin Himoshoppaaja-sarjan erikoispainoksen.”

Mira purskahtaa nauruun.

”Kaikista eniten minua ärsyttää”, jatkan, ”että yli kolmekymppiset miehet, jotka kirjoittavat käytännössä samaa kamaa kuin Lucinda Riley, esittävät että heidän tekeleensä olisivat älyttömästi korkeakirjallisia kuin minun kirjani. He sabotoivat kokonaisen genren.”

Mira nyökkää. ”Sellainen kirja-ala on. Miehet voivat tehdä mitä haluavat. Etenkin sellaiset miehet kuin Love Sandström – Pohjoismaiden Nick Hornby.”

”Urbaani Lars Mytting”, mutisen.

”Miespuolinen Jojo Moyes”, Mira jatkaa ja tunkee naisten ohi, jotka tukkivat keskikäytävän katsellessaan hämmentyneinä ympärilleen kädet tiukasti käsilaukkujensa ympärillä. ”Siis ilman onnellista loppua, tietty.”

”Tahtoisinpa nähdä, kun hän yrittää tehdä saman kuin minä.”

”I wish”, Mira sanoo ja pysähtyy pöydän eteen, joka on täynnä proseccolaseja. Hän ojentaa minulle yhden, mutta katson kelloa ja pudistan päätäni.

”Näen Marcuksen tunnin päästä, joten menen hetkeksi lepäämään hotellihuoneeseen”, sanon.

”Lepäämään”, Mira sanoo tehden lainausmerkit ilmaan. ”Siksikö sitä kutsutaan kun ajellaan bikiniraja ja sipaistaan huulille ylimääräinen kerros huulikiiltoa?”

”Hah hah... en aio mennä hänen kanssaan sänkyyn.”

”Se olisikin ensimmäinen kerta.”

No jaa, onhan Miran puheissa perää. Marcuksella ja minulla on taipumusta päätyä sänkyyn aina kun näemme. Ei velvoitteita, kuten Marcus sanoo. Mutta tällä kertaa kysymys ei ole vain siitä. En ole kertonut Miralle, että olen kirjoittanut luonnoksen aikuisten romaaniin. Ja Marcus on ainoa, jolle olen sen näyttänyt. Mira varmasti loukkaantuu, kun ei pääse lukemaan luonnosta ensimmäisenä, mutta Marcus on kokenut kirjailija ja lukija. Luotan häneen. Ja minulla on sellainen kutina, että tämänpäiväisestä drinkistä tulee hyvä.

Mira katsoo minua kuin lukisi ajatukseni, kumoa viinilasin kurkkuunsa ja sanoo: ”Girl, don’t get your hopes up.”

**KUSTANNUSMAAILMAN KUUMIN ROMANTTINEN
KOMEDIA, JOSSA RAKKAUS JA ANARKIA KOHTAA
BRIDGET JONESIN.**

Toivoton romantikko Karo unelmoi rakkaudesta ja kirjoittaa yltiösöpöjä nuortenromaaneja, jotka ovat täynnä onnellisia loppuja.

Ylimielinen Love Sandström puolestaan on tunnettu kirjallisuuspiireissä eksistentiaalisista mestari-teoksistaan, romantiikka jääköön haaveilijoille.

Göteborgin kirjamessujen karaokejatkoilla Karo onnistuu nolaamaan sekä itsensä että Loven. Taphtuman seurauksena kustantaja keksii, että parivaljakon pitäisi kirjoittaa yhdessä kirja.

Voiko kahden täysin erilaisen kirjailijan tarinalla olla onnellinen loppu?

	
www.johnnykniga.fi	84.2 978-952-362-330-9